

DUTCH A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
NÉERLANDAIS A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
NEERLANDÉS A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Thursday 13 May 2010 (afternoon)
Jeudi 13 mai 2010 (après-midi)
Jueves 13 de mayo de 2010 (tarde)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

Schrijf een commentaar bij *één* van de volgende teksten:

1.

Heden en verleden leven naast elkaar

“Was de hond er nog maar,” dacht ze, “de hond zou het nog geweten hebben. Die ruikt zoiets...”

Met haar hand op de vochtige leuning van het tuinhek aarzelde ze. Voor het eerst liet haar blik de man met de halve arm op het bordesje van het lege buurhuis los. Haar ogen zochten de
5 zwerfsteen die ze in het najaar naar het graf van Jeremias had gesleept. Een stenen hand had die steen haar toen geleken, een zerk voor een profeet.

Ze zag het er niet meer in; winterstormen en sneeuw hadden de stenen vingers naar de grond gedwongen en het was weer een zwerfsteen als vroeger. “Gekke hond, gekke Jeremias,” dacht ze terwijl ze zich bukte en probeerde de steen op te richten, “toch zou jij het nog
10 geroken hebben. Ook na twintig jaar... Waar kwam je zo hard vandaan gerend op een uur dat je meestal ver van huis door de bossen zwierf? Wie had je geleerd om te scheuren en te huilen als een hyena?” Half vier was het geweest; de thee stond ingeschonken. Toen de auto stopte, was ze met een kopje in de hand naar het raam gelopen. En Frits? Had Frits het zijne nog leeg gedronken? Ze wist het niet meer. Op haar hurken bij het hondengraf probeerde ze zich te herinneren hoe de
15 kamer was geweest toen ze weer binnenkwam. Toen alles voorbij was: de auto, de stemmen, het kind, de hond met zijn tanden in het been van de landwachter* en Frits die daar nog om gelachen had... “Landwachter,” zei ze hardop, “landwachter”. Dat was het woord dat ze gezocht had. Door de ribesstruiken gluurde ze naar de man op het bordesje. Twintig jaar was veel en haar bril lag binnen.

20 Met zijn gezonde arm dirigeerde hij de mannen op het tuinpad. Vanwaar zij zat, kon ze de verhuizers niet zien en het was alsof het harmonium dat ze droegen, op eigen benen op het huis toe wandelde.

“Een harmonium. Hij kan het niet zijn. Zo’n man speelt geen harmonium,” ging het door haar heen, “zo’n man mag geen harmonium kunnen spelen.” Pas toen ze overeind kwam, drong het
25 tot haar door dat het ook niet kón met die ene hand, maar dat laatste was minder overtuigend dan het eerste. Kon ze maar iemand vragen. Iemand die er ook bij geweest was. Wie? Jeremias was dood en het kind was pas zeven toen het gebeurde. Ze zou hem kunnen opbellen. Niet meteen ernaar vragen natuurlijk, maar terloops... “Zou je je die man nog herinneren, je weet wel, die man die vader weghaalde...”

30 “Hè, moeder, toe nou...”

Ze zuchtte en liep terug naar het huis. Opbellen zou ze toch. Dat mócht. Hij had gezegd dat ze altijd mocht bellen. “Maar niet altijd over...”

Ze zou gewoon verstandig zijn en niets zeggen. Oppervlakkige dingetjes vragen, babbelen met de kleinkinderen zoals ze elke morgen deed. Met een glimlach bij de gedachte aan de kinderen
35 ging ze de trap naar het bordesje op. “Neemt u mij niet kwalijk, maar heeft u misschien telefoon? Ik ben...” De stenen vingers van Jeremias’ graf moesten haar zijn nagerend over het pad, besprongen haar, drongen in haar rug, ijskoud en brandend tegelijk.

“Nee... Nee, ik heb geen telefoon.”

40 Ze zou zich moeten haasten, de stekker uit het contact trekken vóór er iemand op kon bellen en de man het horen zou. In een café de kinderen telefoneren om te waarschuwen. Niemand mocht meer bellen. Niemand.

Zonder zich om te draaien naar de man met de halve arm haastte ze zich het huis in.

M. Bouhuys, *Verhalen* (1961)

* Landwachter: politieman die met de Duitsers samenwerkte

- Hoe effectief is het aspect tijd in deze passage gebruikt?
- Bespreek de gedachten en gevoelens van de vrouw.
- Welke rol heeft Jeremias in dit verhaal?

2.

De leeuwin

Mijn jong, mijn koningswelp, mijn warme pracht,
ik lig je in mijn poten te bewaren,
ik lik de onrust uit je weke haren,
tot zij weer vochtig zijn als d'eerste dag.

5 Ik dek je toe met ingehouden uren,
want bijna breekt het leeggelopen licht
je ogen binnen, en krijgt overwicht,
dat altijd duurt en niet is te verduren.

10 Dan raak ik je aan dit bestaan verloren,
dat op een horizon van ijzer stuit.
Je weet niet eens, waar het je buiten sluit.
Maar nooit zul je de stilte schreeuwen horen

en nooit het goddelijke doodsgevaar
uitdagend voelen trillen in je oren.
15 Stenen en staal, waarin je bent geboren,
maken ons later vreemden voor elkaar.

Harriët Laurey, *Gedichten* (1956)

- Op welke tegenstellingen is dit gedicht gebaseerd?
 - Bespreek de gedachten en de gevoelens van de leeuwin over en voor haar welp.
 - Bespreek de vormen van beeldspraak van dit gedicht.
-